

rico. Qui, postquam captus fuit, cognovit eum, quod sibi erat nimia parentela conjunctus; sed nihil sibi profuit, cum non poterat post captionem per ipsum decenter dimitti. Unde nihilominus ipsum Domino Alberico designavit.

In hoc facto, cum duceret illum captum, quidam Bonacursus de Folzasse sic enormiter per invidiam equum captivi vulneravit retro, quod valens sanus ultra libras centum, taliter vulneratus datus fuit pro XV. Equus autem Bonifacii in pede retro vulneratus fuit, nec postea fuit alicujus valentiae. Item alium dextrarium similiter, quod pro illo facto emeram eidem, in diebus illis equitando sic devastavit, quod penitus nullius erat momenti, & ad nihilum deveni de ipso. Et de hoc facto adhuc expecto remunerationem. Ille autem Bonifacius seculo renunciavit, & Domino serviens meliorem partem elegit.

De potentia Paduanorum.

Tunc temporis tanta erat potentia, & superbia Paduanorum, quod non solum Vicentiam sub occasione innocentiae tenebant occupatam, verumetiam Feltrem, & Bellunum, & Coneglanum violenter sub sua jurisdictione usurpaverant. Conspiraverant etiam cum Aquilegiensi Patriarcha, & cum his omnibus contra Tarvisium, & illos de Romano, guerram maximam illis faciendo continuè.

De Fratre Joanne Vicentino, viro valde religioso.

Interim apparuit quidam Frater Joannes de Ordine Prædicatorum, civis Vicentinus, & Manelini Causidici filius, vir valde religiosus, de quo mira, sed in Scena testificata loquar. Inauditum est enim, quod à tempore Nostri Domini Jesu Christi in nomine ipsius, per alicujus prædicationem tot fuissent insimul homines congregati, quot & quantos sub occasione pacis fiendæ, ipse congregavit in unum, unanimiter Jesum Christum laudibus, & hymnis magnificantes. Vênit enim primùm Paduæ, & ibi prædicando pacem, de omni discordia, quam habebant, compromiserunt in eundem suo arbitrio determinanda. Vênit Tarvisium, fecerunt Tarvisini illud idem. Sic fecerunt Feltrini, & Bellunenfes. Sic quoque Domini de Camino. Sic & illi de Coneglano; & idem fecerunt Domini de Romano. Idem quoque Vicentini, Veronenses, Mantuani, Brixienfes, & Comes Sancti Bonifacii, & ejus pars universa. Tantam habuit potestatem super omnes, quod in omni Civitate, Statutis ipsarum acceptis, suo emendavit arbitrio, addendo, & detrahendo. Captivos autem, ubicumque fuerant, dimitti fecit. Et statuit certum terminum pro pace faciendâ, & firmandâ apud Civitatem Veronæ, præcipiendo prædictis Civitatibus, & personis, quod essent tunc ibi coram eo pro prædicatione audiendâ, & laudum pacis inter omnes.

Fuit ibi Brixia, Mantua, Verona, Vicentia, Tarvisium, Feltrini, & Bellunenfes, & Domini de Romano, & illi de Camino: Paduani: & de aliis Civitatibus, Castris, & Villis homines, & foeminae innumerati. Fuit & ibi

(62) Fortè communitatem, vel communem.

A Aquilegiensis Patriarcha cum omnibus Episcopis prædictarum Civitatum. Fuit ibi Marchio Estensis, & Frater Jordanus: Presbyteri quoque, & Clerici, milites, & populares: omnes ferè istarum Civitatum inermes, & cum vexillis cruciatis fuerunt ibidem. Tanta fuit ibi innumerosa multitudo, quod (sicut dictum est) à tempore Jesu Christi, in hoc, per alicujus prædicationem tot non fuerunt congregati in unum: & in reverentiam ipsius pro majori parte fuerant discalciati. Erant quoque Civitates cum Carrociis suis quamplures.

B Prædicavit inter illos, & (quod est mirabile) vox illius ab omnibus audiebatur mirabiliter, & clarissimè. Facta prædicatione pacem pronuntiavit, & laudavit inter omnes, & ordinavit tunc matrimonium inter Dominam Adelehitam, filiam Domini Alberici de Romano, & Rainaldum filium Marchionis Estensis. Cujus dictum ab omnibus cum magnis laudibus fuit gratissimè confirmatum. Ipse autem transgressoribus anathematis poenam, & Jesu Christi indignationem, & omnem maledictionem indixit: conservantibus autem, Dei Omnipotentis gratiam, & suam benedictionem concessit, & sic revertuntur ad patriam, quisque ad locum suum, magnificantes Deum, & eidem gratias referendo. Multi enim mortales inimici, proprio motu pacem faciendo, osculabantur ad invicem, prædicatione ipsius ad hoc inspirati: habebatur enim quasi Propheta per omnes. Hujus etiam tanta fama erat, quod etiam Dominus Apostolicus reverebatur eidem. Nec mirum, quia Fratres Minores publicè prædicabant (sicut & egomet ipsos audivi prædicantes apud Ecclesiam Majorem Civitatis Vicentiae) quod ejus precibus, & orationibus decem fuerant mortui suscitati. Et à languoribus suis infirmi, per orationes illius, mirabiliter curabantur.

C Hoc facto, vênit idem Frater Joannes Vicentiam, & dixit in pleno Consilio, quod volebat esse Dux, & Comes illius Civitatis, & omnia suo arbitrio disponere, quod totum ei laudatum fuit, atque concessum. Unde tunc acceptis Statutis Civitatis, sicut voluit, emendavit, addidit, detraxit. Et Vicentini sperantes, quod removeret, & poneret ibi aliam (62) communionem, per quam utraque pars communiter regeretur, ipse hoc prætermisso, factis Statutis, & Ordinamentis ivit Veronam, ibique similiter petiit Ducatum, & Potestariam illius Terræ, quod factum est, & concessum eidem. Fecit venire Comitem, & partem ipsius in Civitate: accepit obfides ab utraque parte: accepit in se Castrum Sancti Bonifacii, & Castrum Illaxii, & Hostiliam, & omnes munitiones, sicut voluit. Hic persequutor fuit ibi hæreticorum, sic, quod plures comburi fecit. Pluribus diebus rexit Civitatem, habendo se Ducem, atque Rectorem, & tamquam Dux, & Rector multa Præcepta fecit, & Statuta. Tandem elegit Nicolaum Toniscum in Potestatem Veronæ, de Venetiis civem. Cum autem multum redargueretur, quod sic reliquerat Civitatem Vicentiae, Potestate non mutata, & vellet habere Ducatum ibi sibi concessum. Ugutio Pilii, & illi de Camino, & Paduani consilio Fratris Jordani, cujus consilio Paduani regebantur in totum, induxerunt Potestatem Vicentiae, & partem con-